

WOLFS KINDEREN

JOHN AJVIDE LINDQVIST

'Lindqvist bouwt een tastbaar gevoel
van ontzetting op.' – *The Independent*

SIGNATUUR NOIR

Over het boek

Een hulpeloze baby wordt gevonden in het bos, meer dood dan levend. De man die haar vindt neemt het meisje mee naar huis, tot ontzetting van zijn vrouw. Het stel besluit – uit angst voor ontdekking – het kind te laten opgroeien in de kelder.

Theres wordt een kind dat niet van deze wereld is, emotioneel en totaal geïsoleerd, met één opvallende eigenschap: ze heeft een volstrekt betoverende zangstem. Na een catastrofaal incident krijgt ze een nieuwe identiteit en langzaam begint ze te wennen aan de buitenwereld, al blijft ze een outsider.

Theresa is eigenlijk een vrij normale tiener met wat overgewicht, maar ze wordt gepest en haat zichzelf.

Als Theres en Theresa elkaar ontmoeten, ontstaat er een merkwaardige chemie tussen de twee. Ze gaan muziek maken en de groeiende roem van Theres maakt haar tot een soort messias voor ongelukkige tienermeisjes. Dan neemt ze samen met Theresa haar discipelen mee de afgrond in voor een gewelddadige wraak.

De pers over de auteur/het boek

‘Hij staat bovenaan de lijst met de grote literaire horrorschrijvers.’ – *The Independent*

‘Onophoudelijk fascinerend. (...) *Wolfskinderen* is – nog zwak uitgedrukt – gewaagd en beweegt zich in een neerwaartse spiraal naar een einde dat zowel extreem gevoelloos en grof is als, eigenaardig genoeg, poëtisch.’ – *Booklist*

‘*Wolfskinderen* munt uit door een ongelooflijk krachtige nadruk op de donkerste kant die in ons allen schuilt.’ – *Yorkshire Evening Post*

‘*Wolfskinderen* is bijna ondraaglijk grimmig, meedogenloos in zijn afdaling naar de duisternis, en onbevreesd in zijn beeldende uitwerking van geweld. Maar belangrijker nog: het is briljant.’ – *MTV Geek*

Over de auteur

John Ajvide Lindqvist (1968) groeide op in Blackeberg, een voorstad van Stockholm. Hij rondde een studie literatuurwetenschap af, werd illusionist en vervolgens standupcomedian. Lindqvist schreef diverse toneel- en tv-scripts. Na zijn debuut *Laat de ware binnenkomen* verschenen ook de thrillers *De doden keren terug* en *Het zeewezen* bij Signatuur. *Laat de ware binnenkomen* is verfilmd en kreeg jubelende kritieken. Lindqvist komt nu met zijn misschien wel meest angstaanjagende roman: *Wolfskinderen*.

Van dezelfde auteur

Laat de ware binnenkomen
De doden keren terug
Het zeewezen

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl

Colofon

© by John Ajvide Lindqvist 2010

Published by agreement with Ordfronts Förlag, Stockholm and Leonhardt & Høier Literary Agency A/S, Copenhagen.

Oorspronkelijke titel: Lilla Stjärna

Vertaald uit het Zweeds door Edith Sybesma

© 2013 Uitgeverij Signatuur, Utrecht en Edith Sybesma

Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Uwe Krejci/ Getty Images

Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN paperback 978 90 5672 431 3

ISBN e-book 978 90 449 6625 1

NUR 305

John Ajvide Lindqvist

Wolfskinderen

Vertaald door Edith Sybesma

SIGNATUUR

2013

Voor mijn bonuszonen Kristoffer, Jonatan, Nisse
en hun geliefden

Iedereen heet eigenlijk anders

Proloog

Solliden, Skansen, 26 juni 2007. Het is tien voor acht. De presentator warmt het publiek op met het lied *Är det konstigt att man längtar bort någon gång?* en iedereen zingt mee. Wanneer het lied uit is, zegt een technicus dat alle ouders hun kinderen van hun schouders moeten halen, zodat ze geen camerakraan op zich krijgen.

De zon hangt vlak achter het toneel en verblindt het publiek. De lucht is diepblauw. De jongeren bij de dranghekken wordt gevraagd een stukje achteruit te gaan, zodat niemand in de verdrukking komt. Over vijf minuten gaat het grootste muziekprogramma van Zweden de lucht in en daarbij mag niemand gewond raken.

Er moeten oases van gezelligheid bestaan, waarin de alledaagse beslommeringen even opzijgezet worden. Er mag geen kwaad gebeuren en alle denkbare veiligheidsmaatregelen zijn genomen om deze gezelligheid in stand te houden.

Angstgeschreeuw en pijnkreten zijn ondenkbaar en na afloop van de uitzending mag er geen bloed op de banken zitten. Er mogen geen lijken liggen, één op het toneel en nog veel meer op de grond ervoor. Chaos kan hier niet worden toegestaan. Er zijn te veel mensen. Het moet er rustig en gemoedelijk aan toegaan.

Nu speelt het orkest *Stockholm i mitt hjärta* en iedereen zingt mee. Handen wuiven door de lucht en mobieltjes worden opgestoken. Een geweldig gevoel van saamhorigheid. Het zal nog vijftien minuten duren voordat alles met uitgekiende precisie kapot wordt gemaakt.

Laten we intussen meezingen. We hebben nog een lange weg te gaan voordat we hier terugkomen. Pas wanneer de tocht ons mentaal heeft voorbereid en we in staat zijn het ondenkbare te denken komen we hier terug.

Dus kom op, mensen! Allemaal!

*'Door de liefde van het Mälarenmeer voor de zee
Ben je een mengsel van zoet en van zout ...'*

Het meisje met het gouden haar

*Mother says I was a dancer before I could walk
She says I began to sing long before I could talk*

– ABBA, *Thank You for the Music*

1

In de herfst van 1992 werd er gesproken van een ware paddenstoelenexplosie in de bossen. De warme, vochtige nazomer had het ondergrondse mycelium uiteen doen spatten in cantharellen en stekelzwammen. Toen Lennart Cederström in zijn Volvo 240 de bosweg in reed had hij een grote mand en een paar plastic tassen op de achterbank liggen. Voor het geval dat.

In de stereo zat een cassette met liefdesliedjes van Vikingarna: *Kramgoa låtar 16*. De stem van Christer Sjögren denderde uit de luidsprekers: ‘Ik wil jou tienduizend rode rozen geven ...’

Lennart grijnsde spottend en zong het refrein mee, waarbij hij het gemaakte basvibrato van Sjögren imiteerde. Het klonk uitstekend. Bijna identiek. Lennart kon waarschijnlijk beter zingen dan Sjögren, maar wat kocht hij daarvoor? Hij was te vaak op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plaats geweest, hij had gouden kansen zijn neus voorbij zien gaan of ze achter zijn rug voorbij horen zoeven. Wanneer hij omkeek, waren ze weg.

Maar goed. Paddenstoelen moest hij hebben. Bergen cantharellen, het goud uit het bos. Dan gauw naar huis om ze te blancheren en er de vriezer mee te vullen, zodat hij elke avond een boterham met paddenstoelen en een pilsje zou kunnen nemen tot de kerstboom weer de deur uit werd gedaan. Op een aantal dagen regen waren een paar dagen met stralende zonneschijn gevolgd en de omstandigheden waren voortreffelijk.

Lennart kende elke bocht van de bosweg, en met zijn handen stevig om het stuur geklemd en zijn ogen dichtgeknepen zong hij: ‘Tienduizend rode rozen in een bo-o-o-os ...’

Toen hij zijn ogen weer opendeed, zag hij iets zwarts op de weg voor hem. Een weerkaatsing van het zonlicht op glimmend metaal en toen Lennart wilde uitwijken was het hem al gepasseerd. Een auto. Lennart wierp een blik in de binnenspiegel om het kenteken

te zien, maar de auto reed minstens tachtig over de grindweg en wierp een wolk van stof achter zich op. Toch was Lennart er vrij zeker van dat het een BMW was. Een zwarte BMW met getinte ruiten.

Lennart reed nog driehonderd meter door naar de plek waar hij altijd parkeerde, schakelde de motor uit en zat nog even na te hingen.

Wat was dat verdomme?

Een BMW zag je in deze omgeving niet vaak. Een BMW die met tachtig kilometer per uur over de grindweg het bos uit reed, was een unieke gebeurtenis. Lennart voelde zich opgepept. Hij had iets beleefd. Toen de zwarte karos op hem af was komen scheuren, had zijn hart een sprongetje gemaakt en was in elkaar gedoken als voor een dodelijke klap, om zich daarna weer uit te vouwen en tot rust te komen. Het was een ervaring.

Het enige wat hem dwarszat, was dat hij geen aangifte kon doen. Waarschijnlijk zou hij het paddenstoelen plukken hebben laten zitten voor het genoeg om naar huis te rijden, de telefoon te pakken en de politie te bellen om gedetailleerd verslag te doen van de ontmoeting op de weg waar je niet harder mocht rijden dan dertig. Maar zonder kenteken kon je net zo goed geen aangifte doen.

Toen Lennart uitstapte en zijn mand en zijn tassen meenam, had de tijdelijke opwinding plaatsgemaakt voor het gevoel dat hij zich weer eens had laten intimideren. De zwarte BMW had op de een of andere duistere manier van hem gewonnen. Misschien was het anders geweest als het een wrakke Saab was geweest, maar nu was het een echte rijkeluisauto die stof op zijn voorruit had geblazen en hem in de berm had geduwd. Zoals gewoonlijk.

Lennart deed het portier met een klap dicht en liep met gebogen hoofd het bos in. In de vochtige aarde onder de schaduwen van de bomen zag hij een vers wielspoor. Een verdieping met opgeworpen modder wees erop dat hier een auto was weggescheurd en de veronderstelling dat het de BMW was geweest lag voor de hand. Lennart bekeek het brede wielspoor alsof dat hem een bewijs of een nieuw punt van beschuldiging aan de hand zou kunnen doen. Dat gebeurde niet. Bij gebrek aan beter spuugde hij in het spoor.

Laat maar.

Hij deed een paar passen het bos in, bleef staan en ademde de geur in van zonnewarme naalden en bedompt mos en daaronder

ergens ... de geur van paddenstoelen. Hij kon niet ruiken waar ze stonden of welke soort het was, maar een zwakke geurnuance in de gebruikelijke boslucht zei hem dat het gerucht waar was: hier vielen paddenstoelen te halen. Hij liet zijn blik over de grond om hem heen gaan, op zoek naar een afwijkende kleur of vorm. Hij was een goede paddenstoelenplukker, hij kon van grote afstand een cantharel spotten die zich onder takjes en gras had verscholen. Als hij de juiste kleur geel zag, dook hij erop als een valk.

Maar nu viel zijn oog op een champignon. Tien meter bij hem vandaan stak een wit knopje uit de grond. Lennart fronste zijn wenkbrauwen. Hij was hier nooit eerder een champignon tegengekomen, aangezien dit er niet de juiste bodemsoort voor was.

Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het helemaal geen paddenstoel was, maar een punt van een plastic zak. Lennart zuchtte. Het gebeurde wel vaker dat mensen die te beroerd waren om naar de vuilstort te gaan hun spullen in het bos dumpten. Eén keer had hij zelf gezien dat een man een magnetron uit zijn autoraam gooide. Maar toen had hij het kenteken genoteerd en zelfs schriftelijk aangifte gedaan.

Lennart wilde net zijn vaste route langs de paddenstoelenplekken inslaan toen hij de plastic zak zag bewegen. Hij bleef staan. De zak bewoog weer. Dat had door de wind moeten komen. Dat was beter geweest. Maar het was volkomen windstil tussen de boomstammen.

Foute boel.

Er klonk een zacht geritsel toen de plastic flap nogmaals heen en weer bewoog en Lennart had opeens lood in zijn benen. Het bos was stil en onverschillig om hem heen en hij was helemaal alleen op de wereld met de inhoud van de plastic tas. Lennart slikte met een droge keel en deed een paar stappen naar voren. Nu lag de zak stil.

Ga naar huis. Laat toch zitten.

Hij wilde geen oude hond te zien krijgen die iemand bijna, maar net niet helemaal, had weten af te maken, of een nest poesjes met bijna, maar net niet helemaal, ingeslagen schedeltjes. Hij wilde er niets mee te maken hebben.

Het was dus geen verantwoordelijkheidsgevoel of medelijden dat hem naar de omhoogstekende plastic punt dreef, maar gewone menselijke of onmenselijke nieuwsgierigheid. Hij moest het weten,

anders zou dat wuivende vlaggetje hem net zo lang kwellen tot hij terugkeerde om uit te zoeken wat hij had gemist.

Hij pakte de punt vast, maakte meteen een sprongetje naar achteren en sloeg zijn handen voor zijn mond. Er zat iets in de zak. Iets wat op zijn greep had gereageerd en wat voelde als spieren en vlees. De aarde rondom de zak was onlangs open geweest.

Een graf. Een klein grafje.

Die gedachte gaf aanleiding tot een reeks associaties en opeens wist Lennart precies wat er op de greep van zijn hand had gereageerd. Een andere hand. Een heel klein handje. Lennart kroop naar de zak toe en begon aarde weg te graven. Het ging snel. De aarde was er slordig in gegooid, vermoedelijk door iemand zonder gereedschap, en binnen tien seconden had Lennart de zak blootgelegd en uit het gat getrokken.

De handvatten van de tas waren dichtgeknoopt en Lennart trok aan het plastic om er lucht en leven in te laten. Hij slaagde erin een gat te maken en zag blauwachtige huid. Een dun beentje, een ingezakte borstkas. Een meisje. Een zuigeling, nog maar enkele dagen of weken oud. Ze bewoog niet. De dunne lippen waren opeengeklemd in een soort opstandigheid tegen een boze wereld. De bewegingen waarvan Lennart getuige was geweest waren haar laatste stuiptrekkingen geweest.

Lennart legde zijn oor tegen de borstkas van het kind en meende nog een heel zwakke hartslag te horen. Hij kneep met duim en wijsvinger in het neusje en haalde diep adem. Hij moest zijn lippen tuiten om de lucht in het piepkleine mondje van de baby te blazen en hoefde niet eens een tweede keer in te ademen om de longetjes te vullen. De lucht kwam bubbelend en sissend weer naar buiten en de borstkas was stil.

Lennart haalde nog een keer adem en toen hij de tweede dosis lucht in de longen blies, gebeurde het: er ging een rilling door het lijfje en er werd wit schuim opgehoest, waarna een schreeuw de stilte van het bos doorsneed en de tijd opnieuw liet tikken.

Het kind bleef maar schreeuwen, Lennart had nog nooit zoiets gehoord. Het was geen gebroken of klaaglijke schreeuw. Het was één heldere, zuivere toon die uit het verwaarloosde lijfje opsteeg. Lennart had een absoluut gehoor en hij had geen stemvork nodig om te horen dat het een E was. Een loepzuivere E, die de blaadjes liet trillen en de vogels uit de bomen liet opvliegen.

2

Het meisje lag op de passagiersstoel, gewikkeld in Lennarts felrode Helly Hansen-trui. Lennart liet zijn handen op het stuur rusten en staarde naar haar. Hij was volkomen rustig en voelde zich leeg. Helder.

Eind jaren zeventig had hij een keer cocaïne geprobeerd. Een rockband die toen populair was had getrakteerd en hij had het aangenomen. Eén lijntje en daarna had hij het nooit meer gedaan, omdat het geweldig geweest was. Veel te geweldig.

Een mens heeft altijd een beetje pijn. Ergens wringt iets; is het niet in je lichaam, dan wel in je gedachten. Een soort permanente jeuk. Die was door de cocaïne weggenomen. Zijn lichaam werd een fluwelen omhulsel van uitsluitend glasheldere gedachten. De mistsluiers waren verdreven en het leven was fantastisch. Naderhand besepte Lennart dat het streven naar dit gevoel een levensproject kon worden. Dus hij zag ervan af.

Nu zat hij met zijn handen op het stuur en ervoer iets vergelijkbaars, maar dan zonder chemische hulp. Het was helemaal stil in hem; het bos gloeide in zijn herfstkleuren en een groot wezen hield zijn adem in en wachtte op zijn besluit. Lennart stak langzaam zijn hand uit naar de contactsleutel – *Zijn hand! Dat hij een hand had met vijf vingers die hij kon bewegen zoals hij wilde: wat een wonder!* –, startte de motor en reed dezelfde weg terug die hij was gekomen.

Op de grote weg werd hij een paar keer ingehaald, terwijl hij door de berm kroop. Het kindje had geen wieg of stoeltje en Lennart reed alsof hij een schaal vervoerde die tot de rand toe gevuld was met een kostbare vloeistof. Het kindje leek zo teer en tijdelijk alsof het bij de kleinste schok uit het bestaan geslingerd kon worden.

Zijn rug was nat van het zweet toen hij tien minuten later zijn oprit inreed, de motor uitschakelde en spiedend alle kanten op keek. Geen mens te zien, dus Lennart nam het kindje in zijn armen

en liep op een drafje naar het huis. Hij kwam bij de veranda en merkte dat de deur als gewoonlijk op slot zat. Hij klopte twee keer, een pauze, en daarna nog twee keer.

Er ging een koude windvlaag over zijn vochtige rug en hij drukte het kindje steviger tegen zich aan. Tien seconden later hoorde hij Laila's voorzichtige voetstappen door de hal en zag het kijkgaatje donker worden toen ze keek wie er voor de deur stond. Daarna ging de deur open. Laila stond als een massief remblok in de deuropening.

'Ben je er nu al, wat heb je daar ...'

Lennart drong zich de hal in en liep naar de keuken. De deur sloeg achter hem dicht en Laila riep: 'Niet op schoenen naar binnen, ben je niet wijs, je kunt niet op schoenen naar binnen, Lennart!'

Midden in de keuken bleef Lennart radeloos staan. Hij had alleen de veiligheid van het huis binnen willen gaan. Nu wist hij niet waar hij heen moest. Hij wilde het kindje op de keukentafel neerleggen, bedacht zich en hield het tegen zich aan, terwijl hij een rondje draaide op zoek naar een richting.

Laila kwam met een rood hoofd de keuken binnen. 'Je moet je schoenen uitdoen als je binnenkomt, ik heb net schoongemaakt en jij ...'

'Hou je kop.'

Laila's mond ging dicht en ze deinsde een halve pas naar achteren. Lennart liet zijn greep op het kind iets verslappen en vouwde de trui om, zodat het hoofdje en een pluk blond haar zichtbaar werden. Laila's mond ging weer open. Wijd open.

Lennart ging met het bundeltje omhoog en omlaag. 'Ik heb een kind gevonden. Een baby. In het bos.'

Er klonken zachte tikjes toen Laila's tong aan haar verhemelte vastplakte en weer losgetrokken werd, terwijl ze zocht naar woorden. Uiteindelijk slaagde ze erin te fluisteren: 'Wat heb je gedaan?'

'Ik heb niets gedaan. Ik heb haar in het bos gevonden. In een kuil.'

'Een kuil?'

Lennart legde in het kort uit wat er was gebeurd. Laila bleef roerloos staan met haar handen gevouwen voor haar buik. Alleen haar hoofd bewoog, van de ene kant naar de andere. Toen Lennart op het punt was aangekomen waarop hij lucht in de longetjes van het kind blies, onderbrak hij zichzelf. 'Zou je je hoofd stil kunnen houden als ik iets vertel? Dat geschud is verdomd irritant.'

Laila's hoofd stopte midden in een beweging. Ze deed een aarzende pas naar voren en keek met ingehouden angst naar het kind. De baby hield haar oogjes en mondje stijf dicht. Laila begon in haar wangen te knijpen. 'Wat wil je doen?'

3

Het aanbod van babyspullen was toegenomen sinds Jerry klein was. Er waren zuigflessen met één gat, met twee gaten, met kleine en grote gaten. Verschillende formaten flessen. Op goed geluk gooide Lennart drie verschillende in zijn karretje.

Met de luiers idem dito. Jerry had katoenen luiers gehad, die naderhand gewassen werden, maar die verkochten ze niet in de ICA-supermarkt. Lennart stond voor de rijen kleurige plastic verpakkingen als een boeddhist voor de klaagmuur. Dit was niet zijn wereld. Hij had geen idee.

Hij wilde bijna hetzelfde doen als met de flessen, toen hij zag dat er verschillende maten luiers waren voor verschillende leeftijden. Voor pasgeborenen waren er maar twee soorten en Lennart nam een pak van de duurste. Gelukkig was er maar één soort babymelkpoeder en de inhoud van zijn karretje werd met twee rode kartonnen pakken aangevuld.

Verder wist hij het niet.

Een speentje? Jerry had een speentje gehad, en moest je zien hoe dat was gegaan. Voorlopig geen speentje. Lennarts blik bleef aan een giraffe hangen, of liever aan de nek en kop ervan, die op een kogel gemonteerd zaten, zodat hij telkens weer overeind kwam. Hij legde de duikelaar in zijn karretje.

Elke grijpende en loslatende beweging die hij uitvoerde, kwam hem absurd voor. Dit waren babyspullen. Spullen voor een baby. Een spartelend en gillend wezentje waar aan de ene kant eten in ging en aan de andere kant poep uit kwam. Dat hij in het bos had gevonden ...

Die bovennatuurlijke *kalnte* nam weer bezit van hem. Zijn armen werden slap en hingen langs zijn lichaam terwijl zijn blik naar een spiegelende bol aan het plafond ging. Hij zag kleine mensjes tussen de schappen bewegen, zag hen vanuit goddelijk perspectief

en wilde zijn hand naar hen uitsteken en tegen hen zeggen dat hun zonden vergeven waren. Wat ze hem allemaal hadden aangedaan maakte niet meer uit.

Ik vergeef jullie. Ik hou van jullie. Eigenlijk hou ik van jullie.

‘Neem me niet kwalijk.’

Even dacht hij dat er echt iemand op zijn amnestieverlening had gereageerd. Daarna keerde hij terug naar de werkelijkheid en zag een gezet dametje met uitpuilende ogen, dat zich langs hem heen wrong op weg naar de babyvoeding.

Hij pakte de stang van het wagentje vast en keek om zich heen. Twee oudere heren stonden naar hem te kijken. Hij wist niet hoe lang hij zich al in zijn verzoenende catatonie bevond, maar vast niet meer dan enkele seconden. Langer hoefde niet, dan begonnen de mensen al te staren.

Lennart grijnsde en liep door naar de kassa. Het zweet stond in zijn handen en opeens had hij het idee dat hij op een onnatuurlijke manier liep. Hij voelde het bloed kloppen bij zijn slapen en hij voelde de blikken van echte of ingebeelde toeschouwers in zijn rug branden. De mensen maakten fluisterende opmerkingen over de inhoud van zijn karretje en zagen hem voor van alles en nog wat aan.

Ik moet rustig worden. Ik moet nu kalm zijn.

Hij had een foefje dat altijd werkte als dergelijke gevoelens opkwamen, wat af en toe gebeurde: hij deed net alsof hij Christer Sjögren was. De gouden platen, de tv-shows, tournees door Duitsland, de hele mikmak. Dat de mensen naar hem keken, kwam doordat hij zo ontzettend *bekend* was.

Lennart rechtte zijn rug en duwde zijn karretje met meer vertrouwen voort. Nog een paar stappen naar de kassa en zijn fantasie was compleet: daar komt Christer aan. Er stond geen rij voor de kassa, natuurlijk niet, en toen hij zijn boodschappen op de band zette, glimlachte hij naar de caissière en liet het charmante spleetje tussen zijn voortanden zien.

Hij betaalde met een briefje van vijfhonderd, kreeg wisselgeld terug, stopte de boodschappen in twee tassen en liep met zelfverzekerde pas door de mensenmassa heen. Pas toen hij de tassen op de achterbank had gegooid, achter het stuur was gaan zitten en het portier dicht had gedaan, kon hij het masker laten vallen, terugkeren naar zichzelf en Christer weer gaan verachten.

Hij trof Laila bij de keukentafel aan. Het meisje lag in haar armen, gewikkeld in een van Jerry's oude babydekentjes. Lennart zette de tassen op de grond en Laila keek op met die uitdrukking waar hij een knoop van in zijn maag kreeg: mond open, wenkbrauwen gefronst. Hulpeloos en verbaasd. Dat had destijds misschien gewerkt, maar nu niet meer.

Lennart zocht de doos met melkpoeder op tussen de boodschappen en vroeg zonder Laila aan te kijken: 'Wat is er met je?'

'Ze heeft nog geen geluid gemaakt,' zei Laila. 'Al die tijd geen enkel geluidje.'

Lennart schonk twee deciliter water in een pan en zette die op de pit. 'Wat bedoel je?'

'Precies wat ik zeg. Ze zou toch honger moeten hebben of ... ik weet het niet. Maar iets. Ze zou toch iets moeten zeggen. Geluid maken.'

Lennart legde het maatschepje neer en boog zich over het kindje heen. Het had nog dezelfde geconcentreerde uitdrukking als eerst, alsof het ingespannen naar iets lag te luisteren. Hij duwde op het platte neusje en de baby kreeg een ontevreden trek om de mond.

'Wat doe je?' vroeg Laila. Lennart liep weer naar het aanrecht, strooide poeder in het water en begon te kloppen. Laila's stem ging een terts omhoog. 'Dacht je dat ze dood was?'

'Ik dacht niets.'

'Dacht je dat ik hier met een dood kind zat zonder dat ik iets doorhad? Dacht je dat?'

Lennart klopte een paar keer stevig en testte de temperatuur van de melk met zijn vinger. Hij haalde hem van de pit en pakte lukraak een zuigfles, terwijl Laila op de achtergrond door bleef emmeren.

'Het is niet te geloven, weet je dat? Jij denkt dat jij de enige bent die weet hoe de wereld in elkaar zit, maar ik zal je zeggen: in al die jaren dat Jerry klein was, heb jij alleen ...'

Toen Lennart de melk in de fles had geschonken en de speen erop had gedraaid, zette hij een stap in Laila's richting en sloeg haar met zijn vlakke hand op de wang.

'Hou je waffel. Praat niet over Jerry.'

Hij pakte het kind uit haar armen en ging op een keukenstoel aan de andere kant van de tafel zitten. Onder de dekking van de deken

duimde hij dat het de goede speen was. Het zou slecht uitkomen als hij nu de verkeerde had gekozen.

De lippen van het meisje sloten zich om de speen, waarna ze gulzig de inhoud van de fles begon op te zuigen. Lennart gluurde naar Laila, die geen notitie had genomen van zijn succes. Ze zat over haar wang te wrijven, terwijl stille tranen de rimpels van haar hals in liepen. Daarna stond ze op, waggelde de slaapkamer in en deed de deur achter zich dicht.

Het kind dronk bijna even geluidloos als het alles scheen te doen. Er klonk alleen een zacht gesnuif wanneer het door de neus inademde, terwijl het mondje de speen bleef bewerken en de inhoud van de fles snel afnam. Toen de fles bijna leeg was, hoorde Lennart een zacht geritsel van zilverpapier in de slaapkamer. Hij reageerde er niet op. Hij had al genoeg aan zijn hoofd.

Met een sissend geluid liet de baby de fles los en deed de ogen open. Er klom iets langs Lennarts ruggengraat omhoog en deed hem huiveren. De ogen van het kindje waren felblauw en reusachtig in het kleine gezichtje. Een seconde lang waren de pupillen vergroot en Lennart had het idee dat hij in een afgrond keek. Daarna trokken ze zich samen in het licht en de oogleden vielen toe.

Lennart bleef een hele poos doodstil zitten. Het kind had hem aangekeken. Het had hem gezien.

4

Toen Laila de slaapkamer uit kwam, had Lennart het kind op een handdoek op de keukentafel gelegd. Hij draaide een luier rond tussen zijn handen en probeerde erachter te komen hoe die moest zitten, toen Laila hem die afpakte, hem opzijduwde en zei: 'Laat mij maar.'

Haar adem rook naar cacao en mint, maar Lennart zei niets. Hij legde zijn handen op zijn rug, deed een stap achteruit en keek goed wat Laila met de flapjes en de plakstroken deed. Haar linkerwang was rood en over het rood liepen strepen van opgedroogde, zoute tranen.

Ze was een lekker ding geweest, een mooi meisje, dat aanspraak kon maken op de glittertroon waarop Lill-Babs zat te jodelen. Een recensent had haar voor de grap Kleine Lill-Babs genoemd. Vervolgens was ze met Lennart gaan hokken en had haar carrière een andere wending genomen. Nu woog ze zevenennegentig kilo en ze liep moeilijk. Het lekkere ding zat nog steeds in haar gezicht, maar je moest er een passe-partout omheen houden om het te zien.

Laila maakte de luier vast en wikkelde het kind in het dekentje met blauwe beertjes. Ze haalde nog een handdoek en maakte een bedje op in de grote picknickmand. Ze legde het nog steeds slapende kindje erin. Lennart stond het allemaal met zijn handen op zijn rug aan te kijken. Hij was tevreden. Dit ging goed.

Laila tilde de mand op en liet hem voorzichtig heen en weer schommelen, als een wiegje. Ze keek Lennart voor het eerst sinds ze uit de slaapkamer gekomen was aan. 'En nu?'

'Hoe bedoel je?'

'Wat doen we nu? Waar moeten we met haar naartoe?'

Lennart nam de mand van Laila over, liep de woonkamer in en zette hem op de leunstoel neer. Hij boog zich over de baby heen en

aaide met zijn wijsvinger over haar wang. Achter zich hoorde hij Laila's stem: 'Dat meen je niet!'

'Hoezo?'

'Dat mag niet. Dat begrijp je toch wel?'

Lennart draaide zich om en stak zijn hand uit. Laila deed een stapje naar achteren, maar Lennart draaide zijn handpalm naar boven om haar uit te nodigen zijn hand te pakken. Laila kwam aarzelend dichterbij, alsof ze verwachtte dat de uitgestoken hand elk moment in een slang kon veranderen. Daarna legde ze haar hand in de zijne. Lennart leidde haar de keuken in, waar hij haar aan de keukentafel plaats liet nemen, een kop koffie voor haar inschonk en die voor haar neerzette.

Laila volgde zijn bewegingen met een waakzame blik, terwijl Lennart een kopje voor zichzelf inschonk en tegenover haar ging zitten. 'Ik ben niet boos,' zei hij. 'Integendeel.'

Laila knikte en bracht het kopje naar haar mond. Er zat chocola tussen haar tanden. Lennart zei er niets van. Haar wangen lilden op een onplezierige manier toen ze de warme drank doorslikte. Daar zei Lennart ook niets van. Wat hij wel zei, was: 'Lieverd.'

Laila's ogen werden smaller. 'Ja?'

'Ik had nog niet alles verteld. Over wat er in het bos was gebeurd. Toen ik haar vond.'

Laila legde haar handen over elkaar op de keukentafel. 'Vertel het dan. *Lieverd.*'

Lennart deed net of hij de ironie in haar stem niet had gehoord en ging verder: 'Ze zong. Toen ik haar uit de kuil had opgegraven, toen zong ze.'

'Maar ze heeft totaal geen geluid gemaakt.'

'Luister nou naar me. Ik verwacht niet dat jij het begrijpt, jij hebt nu eenmaal geen absoluut gehoor ...'

Lennart stak zijn hand op om het protest tegen te houden waarvan hij wist dat het zou komen, want als Laila nog ergens trots op was, dan was het op haar zangstem en haar talent om meteen de juiste toon te treffen. Maar daar ging het nu niet om.

'Je hebt niet dat absolute gehoor dat ik heb,' zei Lennart. 'Jouw stem is beter en je zingt zuiverder en blablabla, nou goed? Maar daar hebben we het nu niet over. Het gaat nu om het gehoor.'

Laila luisterde weer. Ondanks de manier waarop hij zijn compliment had gegeven, kon het ermee door. Haar talent was bevestigd

en Lennart mocht verdergaan. ‘Je weet dat ik een absoluut gehoor heb. Toen ik de plastic zak had opgedaan en haar tevoorschijn had gehaald ... zong ze. Eerst een E en toen een C. En daarna een A. En ik bedoel niet een gil die op een noot leek, maar ... *sinustonen*. Perfecte sinustonen. Als je een meter bij haar A had gehouden, zou die 440 hertz hebben aangegeven.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik bedoel niets. Het was gewoon zo. Ze zong. Ik heb nog nooit zoiets gehoord. Ze zakte niet, er waren geen bijgeluiden. Het was het gezang van een ... engel. Ik hoor het nog steeds.’

‘Wat wil je daarmee zeggen, Lennart?’

‘Dat ik geen afstand van haar kan doen. Onmogelijk.’

5

Ze hadden de koffie op. De baby sliep. Laila beende door de keuken en zwaaide met een grote houten lepel door de lucht, alsof ze daar nieuwe argumenten mee wilde opscheppen. Lennart zat met zijn hoofd in zijn handen en luisterde niet.

‘We kunnen niet voor een baby zorgen,’ zei Laila. ‘Hoe zou dat moeten, zoals ons leven eruitziet? Ík heb in elk geval geen zin om nog een keer van voren af aan te beginnen en ’s nachts niet te slapen en steeds gebonden te zijn. Nu we eindelijk ...’

De lepel stopte met draaien en maakte een aarzelende zijwaartse beweging. Laila wilde het niet zeggen, maar omdat ze dacht dat het een argument was dat Lennart aan zou spreken zei ze het toch: ‘... nu Jerry eindelijk het huis uit is. Moeten we dat allemaal nog eens meemaken? En bovendien, Lennart, sorry dat ik het zeg, maar volgens mij maken we geen enkele kans om als adoptieouders te worden geaccepteerd. In de eerste plaats zijn we te oud ...’

‘Laila.’

‘En je kunt er zeker van zijn dat ze een en ander op papier hebben over Jerry, en dan zullen ze ons vragen ...’

Lennart sloeg hard met zijn vlakke hand op tafel. De lepel stopte en de woordenvloed verstomde.

‘Er is geen sprake van adoptie,’ zei Lennart. ‘Ik ben niet van plan haar af te staan. Niemand mag weten dat wij haar hebben. Om precies die redenen die jij zo welsprekend hebt aangegeven.’

Laila liet de lepel vallen. Die stuiterde een keer en bleef toen stil tussen hen in liggen. Laila keek naar Lennart, naar de lepel. Toen hij geen aanstalten maakte hem op te rapen, ging ze onhandig op haar hurken zitten en nam hem in haar armen alsof hij de baby was waar ze over praatten.

‘Nu ben je gek, Lennart,’ fluisterde ze. ‘Nu ben je helemaal gek.’

Lennart haalde zijn schouders op. ‘Nou, maar zo is het. Daar heb je je maar in te schikken.’

Laila’s mond ging open en weer dicht. De lepel maaide in het rond als om een horde onzichtbare demonen te verjagen. Toen Laila op het punt stond een van de zinnen uit te spreken die in haar keel waren blijven steken, werd er aangeklopt.

Lennart vloog op van zijn stoel, duwde Laila opzij en liep door naar de woonkamer, waar hij de mand met de slapende baby optilde. De klopp die hij had gehoord was zo gebruikelijk dat hij hem meteen had herkend. Jerry was weer eens ‘in de buurt’.

Met de mand in zijn hand kwam hij bij Laila staan en hield een stijve wijsvinger voor haar neus. ‘Geen woord, hoor je? Geen woord.’

Laila’s grote ogen keken een tikje scheel toen ze haar hoofd schudde. Lennart griste de babyspullen bij elkaar en gooide ze in de bezemkast, waarna hij zich naar de keldertrap spoedde. Toen hij de deur achter zich dichtdeed, hoorde hij Laila’s hinkende voetstappen in de hal. Hij sloop de trap af en probeerde zo min mogelijk te schommelen met de mand om de baby niet wakker te maken. Hij passeerde de ketelberging en de wasruimte en deed de deur van de logeerkamer open, Jerry’s oude kamer.

Er kwam een golf van vochtige kou op hem af. In de logeerkamer had nog niemand geslapen sinds Jerry het huis uit was gegaan en er kwam nooit iemand, alleen hijzelf als hij eens in het halfjaar naar beneden ging om te luchten. De dekens en dekbedden roken wat schimmelig.

Hij zette de mand op het bed en draaide de radiator open. Het borrelde in de buizen toen het warme water ernaartoe stroomde. Hij bleef een minuut met zijn hand op de radiator zitten totdat hij voelde dat die warm begon te worden, dat hij niet ontlucht hoefde te worden. Daarna legde hij nog een deken over het kindje heen.

Haar gezichtje was nog steeds verzonken in iets waarvan hij hoopte dat het diepe slaap was en daarom aaide hij maar niet over haar wang.

Slaap maar, klein mirakeltje, slaap.

Hij durfde Laila niet alleen te laten met Jerry; hij geloofde geen moment dat ze haar mond zou kunnen houden als Jerry een lastige vraag stelde. Dus deed hij de deur van de logeerkamer dicht en hoopte maar dat het kindje niet wakker zou worden en niet zou

gaan schreeuwen of ... zingen. Hij hield zijn hart vast. De tonen die hij had gehoord zouden dwars door alles heen dringen.

Jerry zat aan de keukentafel een stapel boterhammen naar binnen te werken. Recht tegenover hem zat Laila haar handen te wringen. Toen Jerry Lennart in het oog kreeg, salueerde hij en zei: 'Hallo, kapitein.'

Lennart zag de deur van de koelkast openstaan en deed hem dicht. Een aanzienlijk deel van de inhoud ervan stond op de keukentafel; dan had Jerry iets te kiezen als hij zijn boterhammen smeerde. Jerry nam een hap van een boterham met leverpastei, kaas en augurk en vroeg met een hoofdknik naar Laila: 'Wat is er met ma, verdomme? Ze doet zo raar.'

Lennart had geen puf om antwoord te geven. Jerry likte augurkennat van zijn vingers. Die waren mollig en stijf. Ooit waren ze dun en soepel geweest; ze hadden zich als vogelvlugels over de hals van een gitaar bewogen.

Zonder Jerry aan te kijken zei Lennart: 'We hebben het nogal druk.'

Jerry grijnsde en begon een nieuwe boterham te smeren. 'Druk, hoezo? Jullie hebben het toch nooit ergens druk mee?'

Er lag een tube paté voor Lennart op tafel. Jerry had er in het midden in geknepen en Lennart begon de paté demonstratief naar boven te duwen en de onderkant op te rollen. Een lichte hoofdpijn begon bij zijn slapen te gloeien.

Jerry at zijn boterham in vier happen op, zakte onderuit op zijn stoel, vouwde zijn handen in zijn nek en keek om zich heen in de keuken. 'Ja, ja. Dus jullie hebben het nogal druk.'

Lennart haalde zijn portemonnee tevoorschijn. 'Heb je geld nodig?'

Jerry trok een gezicht alsof dat geen moment bij hem was opgekomen en keek Laila aan. Hij zag iets en hield zijn hoofd schuin. 'Wat heb je met je wang gedaan, ma? Heeft hij je geslagen?'

Laila schudde haar hoofd, maar deed dat met zo weinig overtuiging dat ze net zo goed 'ja' had kunnen antwoorden. Jerry knikte en krabde aan zijn baardstoppels. Lennart hield hem zijn geopende portemonnee voor. De gloeipuntjes aan weerszijden van zijn hoofd kregen contact met elkaar en zonden een gloeiende draad van pijn door zijn hoofd.

Met een heftige ruk kwam Jerry half overeind van zijn stoel en hij bewoog in de richting van Lennart, die instinctief terugdeinsde. Jerry maakte de beweging in een rustiger tempo af en voordat Lennart had kunnen reageren was de portemonnee van zijn handen naar die van Jerry verhuisd.

Neuriënd opende Jerry het vakje voor de bankbiljetten en met een restant van de vingervlugheid uit zijn kindertijd pakte hij drie honderdjes tussen duim en wijsvinger, waarna hij de portemonnee teruggooide naar Lennart en zei: ‘Dat kost je een paar centen.’ Hij liep naar Laila toe en aaide over haar haar. ‘Dit is mijn kleine moedertje. Je kunt niet zomaar alles doen.’

Zijn hand bleef op Laila’s schouder liggen. Alsof het echt een tender gebaar betrof, pakte Laila zijn hand en gaf er een kneepje in. Ze pakte wat ze krijgen kon. Lennart walgde ervan. Hoe hadden deze twee monsters zijn gezin kunnen worden? Twee dikkerds met zelfmedelijden die aan hem vast bleven plakken en hem naar beneden trokken – hoe was dit zo gekomen?

Jerry trok zijn hand weg en deed een stap in de richting van Lennart, die onwillekeurig terugdeinsde. Ook al was het grootste deel van Jerry’s ruim honderd kilo zware lichaam afkomstig van kebab-schotels en niet zozeer van spieroefeningen, toch was hij veel sterker dan Lennart, en capabel. *Capabel.*

‘Jerry.’

Laila’s stem had een smekende, krachteloze toon. De moeder die achter haar ongehoorzame zoon staat en zegt: ‘Maar kereltje, dat mag je niet met de kikkertjes doen’, zonder een vinger uit te steken. Toch bleef Jerry staan en zei: ‘Ja, mammi?’

‘Het is niet wat je denkt.’

‘Hoe is het dan?’

Jerry richtte zich tot Laila en haar blik zocht die van Lennart. Hij schudde kort en driftig zijn hoofd, wat Laila’s positie veranderde in die van de ezel van Buridan tussen twee hooibalen. In verwarring zocht ze haar toevlucht bij haar gebruikelijke laatste redmiddel. Haar lichaam werd slap en starend naar de tafel mompelde ze: ‘Het doet me overal zeer.’

Ook al was dat waarschijnlijk niet Laila’s bedoeling geweest, het had het door Lennart gewenste effect: zuchtend schudde Jerry zijn hoofd. Hij kon niet tegen het gezeur van zijn moeder over stijve gewrichten, pijn in de nek en alle bijwerkingen die in het medisch

lexicon werden genoemd van medicijnen die ze niet eens slikte. Hij slofte naar de keuken en Lennart kreeg bijna een hartstilstand toen Jerry's overhemd langs de giraffenkop op het aanrecht streek, die hij vergeten was op te bergen.

De giraffe schommelde heen en weer, terwijl Jerry doorliep naar de hal en zijn motorlaarzen aantrok. Lennart deed een paar stappen naar voren, zodat hij de giraffe met zijn lichaam verborg. Jerry keek op en glimlachte ironisch.

‘Kom je me uitzwaaien? Dat is ook lang geleden.’

‘Dag, Jerry.’

‘Ja, ja. We zien elkaar weer, zeker weten.’

Jerry smet de deur achter zich dicht. Lennart wachtte tien seconden, waarna hij er snel heen liep en de deur op slot deed. Hij hoorde Jerry starten en het geluid van de motor in de verte verdwijnen. Hij wreef over zijn slapen en in zijn ogen en zuchtte diep. Daarna liep hij de keuken in.

Laila zat nog steeds in elkaar gezakt aan de keukentafel, net zoals hij haar had achtergelaten. Ze frunnikte als een klein meisje aan haar bloes. Een verdwaalde zonnestraal kwam door het raam naar binnen en viel op haar haren, zodat die even een gouden gloed kregen. Tegen alle verwachtingen in werd Lennart door een plotselinge tederheid overvallen. Hij zag haar eenzaamheid. Hun eenzaamheid.

Stilletjes ging hij tegenover haar zitten en pakte over de tafel heen haar hand vast. Zo verstreken er enkele seconden. Het huis was rustig na de invasie van de natuurkracht die Jerry was. Maar er waren andere tijden geweest. Een ander leven. Lennart stond zichzelf toe daar even naar terug te gaan. Hoe anders het allemaal had kunnen zijn.

Laila ging iets meer rechtop zitten. ‘Waar denk je aan?’

‘Nergens aan. Alleen dat wij ... Misschien is er een kans.’

‘Een kans waarop?’

‘Ik weet het niet. Op ... iets.’

Laila trok haar hand terug en begon over een knoop van haar bloes te wrijven. ‘Lennart. Wat je ook zegt, we kunnen dat kindje niet houden. Ik bel het maatschappelijk werk en dan horen we wel wat ze zeggen. Wat we moeten doen.’

Lennart leunde met zijn hoofd op zijn handen. Zonder zijn stem te verheffen zei hij: ‘Laila. Als je die telefoon ook maar aanraakt. Dan sla ik je dood.’

Laila's lippen trilden. 'Dat zeg je wel vaker.'

'Maar dan meen ik het wel. En ik meen het nu ook. Als jij was doorgegaan met ... wat je aan het doen was. Dan had ik hetzelfde gedaan wat ik ga doen als je iemand belt of met iemand praat. Dan haal ik de bijl uit de kelder. En sla ik ermee op je hoofd tot je dood bent. Wat er daarna gebeurt, maakt me niet uit. Daar kan ik me niet over opwinden.'

De woorden rolden als parels uit zijn mond. Hij was helder en duidelijk, volkomen rustig, en meende elk woord dat hij zei. Dat was een heerlijk gevoel en zijn hoofdpijn verdween alsof iemand een knop had omgedraaid. De handschoen was geworpen, alles wat gezegd moest worden was gezegd en daar viel niets meer aan toe te voegen.

Het leven kon opnieuw beginnen. Eventueel.